

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLIII. ad annum DLXXVII.

Parisiis, 1644

IV. De Nestorii ordinatione, & eius haeresi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15324

ergo radice in ecclesiis germinauit vna carnis deitatisque natura, & vt diuinitati vnigeniti passio copuletur, & alia quacumque populis & sacerdotibus certamina genuerunt. Et post pauca: Verum Apollinaris præsulatus nudatus, nouitatem doctrinæ suæ aperta impudentia in ecclesia prædicabat, ducem semetipsum ostendens hæreseos. Quapropter apparet ex omnibus superius dictis atque prolatis, a Paulo Nestorianos fuisse propagatos, & ab Apollinari vnus naturæ prædicatores, vt sunt Acephali & Eutychni. Cuius dictis & epistolis respondebat eo tempore Dioscorus Tarsensis episcopus, deinde Gregorius Nazianzenus, Basilius & Theodorus Mopsuestenus, probabiliter ostendentes ex diuinis testimoniis duarum proprietates naturarum in vna Christi persona, sicut ipsa probant eorum volumina. Sequimur iam nunc, vtrarumque hæresum auctoritatibus demonstratis, earum acta ^{* f. narrare,} narrarem, sicut præfatio pollicetur.

De Nestorii ordinatione, & eius hæresi.

CAPVT IV.

POST Apollinaris damnationem & depositionem aliquantis temporibus euolutis, mortuo Sifinnio, qui post obitum beati Attici Constantinopolitanae ecclesiæ præsulatum susceperat, visum est imperatoribus, nullum ordinare de Constantinopolitana ecclesia pontificem, sed ab Antiochia Syriæ, vnde prius illa ecclesia Ioannem susceperat, aliquem aduenam accersire, & episcopum facere. Et sicut Socrates in ecclesiastica narrat historia: Erat quidam presbyter Antiochiæ nomine Nestorius, genere Germaniciensis, boni eloquii, quem quasi vtilem ad docendum Constantinopolim principes euocauerunt. Et transactis tribus mensibus, ab Antiochia venit Nestorius, qui castitate inter plurimos præcipuus habebatur. Quibus autem moribus institutus fuerit, sapientes a prima eius homilia cognouerant. Erat cum eo & Anastasius presbyter pariter destinatus, quem nimis honorabat, & consiliarium habebat in causis suis. Ordinato ergo Nestorio die primo mensis Aprilis, consulatu Felicis & Tauri, Anastasius coram ecclesia docens: Dei, inquit, genitricem Mariam nullus dicere præsumat, quo-

Concil. Tom. 12.

Kkk

niam Maria homo fuit, & Deum ab homine generari nimis est impossibile. Quod cum pariter audissent pluri-
 rimi clericorum & laicorum, multum conturbati sunt. Didicerant enim antiquitus, Deum confiteri Christum, & nullatenus per dispensationem hominem a Deo separatum credebant. Tumultu ergo facto in ecclesia, Nestorius volens firmare Anastasii sermonem, eo quod eum honoraret, tamquam blasphemum noluit arguere, sed frequenter hoc coram ecclesia docebat, & agitabat hanc quaestionem cum contentionibus, abnegans Dei genitricis confessionem. Vnde diuisio nata est in ecclesia, & concussionem magnam orbi terrarum tepidissimi tractatus Nestorii concitauerunt. Sed eo non emendante, Constantinopolitana ecclesia erat in scandalo, & velut in nocturna lite repleta omni confusione, sociorum & hostium nulla erat agnitio, diuersis nunc his, nunc aliis consentientibus, & verba propria mutantibus, quoniam Nestorius in ea erat opinione, quod omnino purum hominem diceret Christum, introducens in ecclesiam Pauli & Photini doctrinam. Quod audiens Cyrillus Alexandrinus episcopus, cui tunc dabatur primatus de talibus agendi, venerunt ad eum aliqui de populo Constantinopolitano non communicantes Nestorio, & suggererunt ei quae Constantinopoli acta fuerant. Direxit ergo Nestorio epistolam Cyrillus, cuius est principium: Venerabiles filii ac fide digni: persuadens ei, ut si in plebe lapsus fuerat sermo, in tractatibus corrigeretur, ut Dei puerperam diceret sanctam virginem, id est, *θεοτόκον*, ut totius orbis offensio conquiesceret. Iam enim quaterniones expositionum eius per Antiochum quemdam illustrem papa Caelestinus acceperat, dogmaque ipsius Nestorii manu eius subscriptum & ab eo directum legerat atque tractauerat, totusque oriens ex eius scriptis iam cognitum habebat. Sed Nestorio emendare nolente, rursus quoque Cyrillus secundam ad eum direxit epistolam, cuius est principium: Obloquuntur me quidam apud tuam fraternitatem: qua ei & incarnationis Christi plenam reddidit rationem, rogans eum, ut cum eo illa sentiret, ut ecclesiarum pax perstaret incolumis, & sacerdotibus indiscissa concordia

permaneret. Ad hæc autem Nestorius contrariam scribens Cyrillo epistolam, cuius principium est: Iniurias quidem, quæ contra nos sunt, mirandarum tuarum literarum. Verumtamen beatam Mariam Θεοτόκον noluit dicere, nec suum emendauit errorem. Ioannes quoque Antiochenus direxit Nestorio epistolam, cuius est principium: Meam intentionem circa tuam reuerentiam: per quam eum hortatus est, ne se repelleret bonum sibi futurum consiliarium, dum eum dicere piget, beatam Virginem Dei genitricem, quod sancti patres docuerunt & scripserunt. In qua epistola meminit Theodori Mopsuesteni, ostendens ei retractationis exemplum, quomodo ille dum tractat, tumultu factò, surgens fortissimus vir, sine confusione suam sententiam retractauit, & quæ parum prodesse ignorantibus videbantur, velociter ad vtilitatem correxit ecclesiæ. Sed hanc Nestorius contemnens, ciuitati suæ odibilis factus est. Cyrillus vero per Possidonium diaconum suum retulit de eo papæ Cælestino, & quid Constantinopoli ageretur, ei per epistolam suam allegauit. Idem Cyrillus tertiam Nestorio synodicam direxit epistolam, in qua & duodecim capitula contra eius dogma dictauit & inseruit. Et est principium: Dicente Domino: *Qui amat patrem suum, aut matrem suam plus quam me, non est me dignus.* Matth. 10. Cuius exemplar epistolæ perueniens ad Ioannem Antiochenum, offensus est in ipsis Cyrilli capitulis: putauit enim eum, dum immoderate occurreret Nestorio, in sectam Apollinaris incidisse. Mandauit ergo Andreæ & Theodorito episcopis Concilii sui, vt scripto responderent contra ipsa duodecim capitula, tamquam Apollinaris dogma instaurantia. Cognoscens itaque Nestorius, quod Cyrillus non pateretur ecclesiam sic esse in perturbationibus, & populos in scandalo, subripuit pio principi Theodosio, vt sacram ad eum dirigeret, & a sua eum persecutione compefceret. Et scripsit quidem ad eum sacram imperator, arguens eum tamquam inquietum & scandala sectantem, qui sine consortio sacerdotum ageret atque scriberet.